

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **MAFRA, a.s.**, IČ:45313351, se sídlem Praha 5, Karla Engliše 519/11, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Praha 7, Plk. Sochora 27, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 22.7.2009, sp.zn. SPR-1117/09-14,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou žalobou Městskému soudu v Praze dne 21.9.2009 se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „předseda Úřadu“), sp.zn. SPR-1117/09-14 ze dne 22.7.2009, kterým podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu zamítl rozklad žalobce podaný proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“ nebo „orgán I.stupně“) sp.zn. SPR-1117/09-7 ze dne 30.4.2009. Tímto rozhodnutím byla žalobci, za porušení povinnosti stanovené v § 9 zák.č. 101/2000 Sb., a to povinnosti zpracovávat citlivé údaje s výslovným souhlasem subjektu údajů a bez tohoto souhlasu pouze v případech uvedených v § 9 písm. b) až i) zákona, kterého se dopustil tím, že v článku zveřejněném dne 14.1.2009 prostřednictvím zpravodajského serveru iDnes.cz nazvaném „Liberecká policie pátrá po chlapci, který zřejmě roznáší vir HIV“, uvedl informaci o tom, že šestnáctiletý J.K. je nakažen virem HIV, a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona, uložena podle § 45 odst. 3 téhož zákona č. 101/2000 Sb. pokuta ve výši 40.000,- Kč a dále uloženo nahradit náklady řízení v částce 1.000,-Kč.

Žalobce napadá rozhodnutí předsedy Úřadu v celém rozsahu pro nezákonnost, kterou spatřuje v nesprávném právním posouzení věci a v nedostatečně zjištěném stavu věci a v tom, že skutkový stav, který vzal za základ napadeného rozhodnutí nemá ve spisech oporu.

Obdobnými vadami trpí podle žalobce i rozhodnutí orgánu I. stupně (v dalším textu soud označuje orgány obou stupňů rovněž i jen jako „žalovaného“).

Žalobce předně (bod IV.) nesouhlasí se závěrem, že se v daném případě jednalo o zpracování citlivého údaje ve smyslu § 9 písm.a) zákona, přičemž nebyl dán souhlas subjektu údajů a současně nebyly naplněny předpoklady pro zpracování citlivých údajů bez souhlasu subjektu údajů podle § 9 písm.b) až i) zák. č. 101/2000Sb.(dále též jen „zákon“).

Nezákonnost rozhodnutí (bod V.) spatřuje žalobce v tom, že podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou zaručeny svoboda projevu a právo na informace, zároveň je tato svoboda omezena, pokud se týká soukromí osob čl. 10 Listiny. Při posuzování zpráv uváděných v tisku či jiných médiích je třeba tyto svobody vyvažovat, to se děje cestou žalob na ochranu osobnosti. Příslušná ustanovení zákona č. 101/2000Sb. nelze podle žalobce vyložit tak, jak činí žalovaný, neboť by tím rozhodoval v soukromoprávním sporu mezi provozovatelem internetového rádia a soukromou osobou, navíc aniž by si obstaral alespoň stanovisko dotčené osoby, zda má na zahájení sporu zájem, pak se jedná o zavedení cenzury ve smyslu čl. 17 odst. 3 Listiny. Žalobce poukazuje na rozdíl mezi shromažďováním informací a osobních údajů pro jiné účely než pro účely výkonu svobody projevu a shromažďováním takovýchto informací za účelem jejich šíření v rámci výkonu svobody projevu. Pokud by měl zákon dopadat i na nakládání s osobními údaji shromažďovanými médii (jednotlivě bez souvislosti s přehledy či rejstříky) za účelem uveřejnění informací, nesplňoval by limity dané pro omezení svobody projevu a práva na informace ve smyslu čl. 17 odst. 3 Listiny, neboť při existenci úpravy na ochranu soukromí podle čl. 11 a násl. občanského zákoníku, se nemůže jednat o opatření nezbytné.

Žalobce namítá, že na daný případ byla nesprávně aplikována věcná působnost zákona. Zákon dopadá jen na systematické zpracování osobních údajů. To vyplývá ze zákonné definice pojmu „zpracování osobních údajů“ a pojmu „shromažďování osobních údajů“ podle § 4 písm. e) a f) zák. č. 101/2000 Sb., kdy zákonným znakem obou definic je systematickosti v nakládání s osobními údaji. Argumentace rozsudkem Evropského soudního dvora ze dne 6.11.2003 ve věci C-101/01 Lindqvist, podle kterého činnost uvádění různých osob na internetové stránce a jejich identifikace jménem tvoří zpracování osobních údajů zcela nebo částečně automatizovanými způsoby podle čl. 3 odst. 1 Směrnice č. 95/46/ES, je nesprávná, pokud dovozuje, že uveřejnění údajů o J.K. (dále jen „pohřešovaný chlapec“) bylo zpracováním osobních údajů. Takovýto závěr neobstojí jak z pohledu textu a účelu zákona, tak ani ve světle rozhodnutí ve věci C-101/01 a rozhodnutí Soudního dvora ve věci C-73/07 (Tietosuojaalvautettu. v. Satakunnan Markkinapörssi Oy. and. Satamedia Oy). Pokud rozhodnutí vychází z logické konstrukce, že žurnalistická činnost je zpracováním údajů → proto uveřejnění dotčeného údaje spadá pod režim zákona → proto došlo k porušení zákona → proto bude aplikovaná sankce podle § 45 zák. č. 101/2000 Sb., zcela pomíjí text dané normy a základní zásady aplikace norem. Podmínkou pro aplikaci normy § 45 zák. č. 101/2000 Sb. je, že došlo ke zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů, proto se žalovaný měl zabývat tím, zda skutečně došlo ke zpracování osobních údajů a zda žalobce systematicky prováděl s osobními údaji operace podle § 4 písm. e) zák. č. 101/2000 Sb. Naplnění hypotézy dané normy vůbec nebylo zkoumáno a v této souvislosti nebyly provedeny žádné důkazy, rozhodnutí vychází ze zcela obecného tvrzení, že „je zcela zjevné, že účastník řízení vyhledává, shromažďuje a dále zpracovává osobní údaje mnoha subjektů, a to pod jednotlívým záměrem a cílem (účelem zpracování), kterým je poskytování informací veřejnosti“. Žurnalistická činnost může spadat pod pojem zpracování osobních údajů pouze za předpokladu, že v jejím rámci budou skutečně osobní údaje zpracovávány (automaticky či

v rejstřících). Ust. § 4 písm. e) zák. č. 101/2000 Sb. výslovně stanoví, že za zpracování je třeba považovat operace prováděné s osobními údaji, tedy nikoliv s jedním osobním údajem. Nakládání s jedním osobním údajem jedné osoby tak nikdy nemůže být zpracováním osobních údajů. Aby se jednalo o zpracování osobních údajů, tak by se muselo jednat o systematickou činnost týkající se více osobních údajů (tzn. že by musely být zpracovávány v nějakém rejstříku apod.) Proto je zcela nepřipadná argumentace rozsudkem Soudního dvora C-101/01 ve věci Lindqvist, protože soudem řešený případ spočíval právě v současném zveřejnění více osobních údajů, navíc za zcela jiné skutkové situace. Daná činnost žalobce, spočívající v uveřejnění předmětného údaje je podle žalobce z regulace uvedeného zákona vyjmuta (§ 3 odst. 4 zákona).

Žalovaný porušil svoji povinnost vykládat zák. č. 101/2000 Sb. eurokonformním způsobem. Směrnice č. 95/46/ES (dále jen „Směrnice“) samotná omezuje svoji oblast působnosti na zcela nebo částečně automatizované, ale i na neautomatizované zpracování osobních údajů, které jsou obsaženy v rejstříku nebo do něj mají být zařazeny, regulaci podléhá tak do určité míry hromadné zpracování vícero údajů, nikoliv nahodilé nakládání s osobními údaji (byť opakované, ale izolované), jak je provádějí média při své žurnalistické činnosti.

Žalovaný vyložil otázku dopadu zákona na informace uveřejňované médii v rozporu se zásadami, pakliže argumentuje tím, že český zákonodárce nestanovil výjimky ve smyslu čl. 9 Směrnice, a proto je třeba aplikovat zákonné povinnosti na média v plné míře. Pomíjí tak to, že Směrnice předpokládá konstrukci prováděcích předpisů vnitrostátních takovou, aby bylo zohledněno ústavně zaručené právo na svobodu projevu a ukládá tak toto právo zohledňovat. Český zákonodárce zjevně dospěl k závěru, že toto právo je dostatečně zohledněno již tím, že zákon nedopadá na jiné než systematické zpracování osobních údajů. Pokud žalovaný dospěl k opačnému závěru, a tedy ve vztahu k médiím nebyla regulace zmírněna, pak měl postupovat v souladu s judikaturou Soudního dvora a eurokonformním výkladem tento nedostatek překlenout. Podle žalobce však žalovaný vykládá zákon (viz jeho odkaz na str. 7 a 8 rozhodnutí) v přímém rozporu s textem, ale i se Směrnicí.

Žalobce rovněž nesouhlasí s argumentací žalovaného ohledně jeho námitky, že je dán zájem veřejnosti na tom, aby se dozvěděla o charakteru onemocnění pohřešovaného chlapce, přístup žalovaného je v rozporu s úlohou médií v demokratickém právním státě.

Nezákonnost rozhodnutí spatřuje dále v tom, že se žalovaný nesprávně vypořádal i s výjimkami ze zákazu uveřejňování citlivých osobních údajů podle § 9 písm.b) až i) a jejich možnou aplikací na daný případ. Předseda Úřadu se v podstatě ztotožnil s argumentací orgánu I. stupně a vůbec se nevypořádal s argumentací žalobce, že z okolností případu a chování pohřešovaného chlapce vyplývalo jeho potencionálně závadné chování (např. umístění v diagnostického ústavu, skutečnost, že se vykazuje občanským průkazem svého bratra, že z diagnostického ústavu uprchl, jeho činnost jako prostituta). Podle žalobce v daném případě byl zájem společnosti a ostatních osob na informování o zdravotním stavu pohřešovaného chlapce vyšší než zájem na ochraně jeho soukromí. K možné aplikaci ust. § 9 písm.i) dále uvádí, že pokud má Policie ČR právo podle zvláštního právního předpisu zveřejnit určité osobní údaje, odpovídá tomuto oprávnění i právo sdělovacích prostředků tuto informaci uveřejnit. Žalovaný vůbec nehodnotil, zda existoval významný rozdíl mezi dopadem uveřejněné informace Policií ČR a dopadem informace zveřejněné žalobcem. Podle žalobce zde byl zájem veřejnosti dozvědět se o chlapcově onemocnění tak závažný, že odůvodnil i publikování přesné specifikace choroby. Nebylo možné vyloučit, že se bude chlapec

s ohledem na svůj věk zdržovat na místech, kde se setkává mládež nebo děti. Zájem společnosti na včasné zadržení pohřešovaného chlapce tak převažoval nad jeho zájmy. Samotná informace, že někdo je nakažen virem HIV není nijak difamující, resp. nemůže být difamující více než informace Policie ČR, že je někdo nemocen „vážně nespecifikovanou přenosnou chorobou, která se přenáší mj. pohlavním stykem“, závěry žalovaného proto neobstojí.

Předseda Úřadu se plně ztotožnil s orgánem I. stupně, že zájem na ochraně soukromí pohřešovaného chlapce byl převažující nad zájmem veřejnosti na informace, vycházel z toho, že vzhledem k jeho věku je jeho schopnost hájit svá práva nižší. Přitom se nezabýval tím, že hájit práva takovéto osoby mohou její rodiče.

Nevypořádal se dále s námitkami žalobce ohledně aplikace zásady *ultima ratio* trestní represe, vyjádřené v nález I. ÚS 4/04.

Nesprávnost rozhodnutí (bod VI.) žalobce spatřuje v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, resp. stavu věci, který nemá ve spise oporu. Nebylo prokázáno, že by žalobce neoprávněně zpracovával osobní údaje, že by tak činil soustavně a systematicky a ohledně vícero osobních údajů, z obsahu uveřejněného článku nelze ohledně tohoto nic dovodit. Vedle toho žalovaný vycházel z toho, že údaj v článku o tom, že hrozí, že jmenovaný nakazí i další lidi, protože se dříve živil prostitucí, je čistě spekulativní. Tento závěr však nebyl podložen žádnými důkazy - stav nebyl zjištěn, přitom žalobce navrhoval k důkazu zprávu Policie ČR, v níž je uvedeno, že „žádá veřejnost o spolupráci při pátrání, zejména z důvodu přenosu jeho nemoci“. Závěr o spekulativnosti tak s ohledem na důkazy ve spise nemůže obstát. Nebyl proveden ani důkaz výsledkem pohřešovaného chlapce, což podle žalobce bylo nezbytné, konal-li žalovaný na základě podnětu třetí osoby.

Předseda Úřadu ve vyjádření k podané žalobě doručeném Městskému soudu v Praze dne 15.1.2010 uvedl, že s námitkami nesouhlasí a odkázal na obsah správního spisu a vydaná rozhodnutí s tím, že s obdobnými námitkami se již v nich vypořádal.

Námitkám v bodě V. oponoval tím, že právo na soukromí a na ochranu osobních údajů má zásadně stejnou právní sílu jako právo na svobodu projevu a šíření informací. Při posuzování případů, kdy dochází ke kolizi ústavních práv, žalovaný postupuje v souladu s judikaturou Ústavního soudu (nález II.ÚS 357/96,I.ÚS 321/06), dle které jsou si práva upravená v čl. 10 a čl. 17 Listiny zásadně rovna a řešení uplatňované má vést k co nejširšímu uplatnění obou chráněných hodnot. V předmětném případě došlo jednáním žalobce k zásahu do práva pohřešovaného chlapce na ochranu osobních údajů a na ochranu soukromí, aniž by případným neposkytnutím konkrétní informace o povaze jeho nemoci byly ohroženy či zasaženy jiné, stejně významné hodnoty.

Napadené rozhodnutí ani praxe Úřadu v obdobných věcech v žádném případě neimplikuje absolutní přednost práva na ochranu soukromí, resp. ochranu osobních údajů, před ostatními ústavně garantovanými právy, stejně tak je nutno trvat i na neabsolutní povaze práva na svobodu projevu a šíření informací. Legitimním limitem těchto práv je mimo jiné právě zák.č. 101/2000 Sb., který ve vztahu k informacím určitého charakteru stanoví zvláštní právní režim (pro osobní a citlivé údaje). Povinnosti stanovené tímto zákonem jsou oním přípustným a zákonným omezením svobody projevu, které v souladu s čl. 17 odst. 4 Listiny reflektuje ochranu práv a svobod druhých.

Neztotožňuje se s názorem žalobce, že ochranu soukromí je třeba vykonávat pouze pomocí institutů občanského zákoníku nebo tiskového zákona, neboť normou stejné právní síly a v souladu s komunitárním právem zákonodárce určil pro jeden z aspektů práva na soukromí - práva na ochranu osobních údajů - odlišný režim, tedy ochranu prostředky veřejného práva. V tomto případě se jedná o veřejnoprávní charakter ochrany osobních údajů, a proto si nemusí vyžádat stanovisko pohřešovaného chlapce. Zák.č. 101/2000 Sb. nestanoví jako podmínku pro uplatnění kompetencí Úřadu pro ochranu osobních údajů souhlasné stanovisko dotčené osoby (subjektu údajů), odráží tak záměr, poskytnout osobám dotčeným zpracováním jejich osobních údajů ochranu i v případě, kdy se sami nemohou bránit či se ochrany nedomáhají. Vyjádření pohřešovaného chlapce k předmětu řízení by tak v daném případě připadalo v úvahu pouze formou výsledku svědka ve správním řízení. Provedení tohoto úkonu však Úřad nepovažoval za nezbytné, neboť skutkový stav byl dostatečně prokázán na základě jiných podkladů.

Nesouhlasí ani s argumentací žalobce, že aplikace zákona v daném případě představuje omezující opatření, které není nezbytné, zdůrazňuje, že ochrana soukromí dle zák.č. 101/2000 Sb. a zák. č. 40/1964 Sb. existují paralelně vedle sebe a vzájemně se nevylučují, jak shora uvedl. S žalobcem žalovaný souhlasí potud, že je třeba každé zpracování informací a osobních údajů posuzovat dle zamýšleného účelu, právě takto Úřad postupoval a s kolizí obou práv se vypořádal. Obdobnou právní úpravu jakou představuje zákon č. 101/2000 Sb. přijaly všechny členské země Evropské unie a Úřadu není známo, že by legitimita omezení spočívající v povinnostech při ochraně osobních údajů byla v kterémkoli členském státě zpochybněna s ohledem na svobodu projevu.

K námitce žalobce, že zákon nedopadá na předmětné jednání, ale pouze na systematické zpracování osobních údajů a že žalovaný neprováděl žádné dokazování k tomu, zda žalobce s osobními údaji prováděl operace dle § 4 písm.e) zákona a pod., uvádí, že námitku ohledně absence dokazování považuje za nepřípadnou, neboť vyhodnocení, zda se v daném případě jedná o činnost, na kterou se zákon vztahuje, je právní úvahou. Žalobce z podstaty své činnosti vyhledává, shromažďuje a dále zpracovává osobní údaje mnoha subjektů, a to pod jednotlívým záměrem a cílem, kterým je poskytování informací veřejnosti. Zveřejňování osobních údajů hromadnými sdělovacími prostředky nelze v žádném případě označit za nahodilé či ojedinělé, když právě shromažďování, třídění a další využívání informací představuje základní smysl činnosti sdělovacích prostředků, tedy i žalobce. V posuzovaném případě nepochybně došlo k aktivnímu dohledání konkrétní informace (citlivého údaje o nemoci pohřešovaného chlapce), jejímu přiřazení k souboru informací získanému od policie, případně i dalších zdrojů (např. o údajné prostituci pohřešovaného chlapce) a následně k jejímu zveřejnění. Jednání je proto nutno označit jako zpracování osobní, resp. citlivého údaje podle § 4 a), b), a e) zák.č. 101/2000 Sb., a proto nelze výjimku dle § 3 odst. 4 zák.č. 101/2000 Sb., dopadající pouze na nahodilé shromažďování osobních údajů, za podmínky, že nedochází již k žádnému dalšímu zpracování, tedy ani zveřejňování, uplatnit. Nelze souhlasit ani s námitkou, že zákonu podléhá teprve zpracování více údajů o více osobách. Je nutno lišit skutečně nahodilé získání údaje, který není dále zpracováván, od situace, kdy je záměrně získáno, sdruženo a publikováno několik údajů tvořících ucelený soubor o určité osobě. Posouzení působnosti zákona a následné vyhodnocení zpracování některých údajů v rozporu s tímto zákonem jsou dva samostatné kroky, nelze tak mít za to, že pakliže Úřad spatřuje správní delikt pouze ve zveřejnění citlivého údaje o zdravotním stavu, že tak byl zpracován pouze tento údaj a jednání nevykazuje znaky systematické činnosti. Takový závěr nelze dovodit ani z použití množného čísla pojmu osobní údaj v § 4 písm.e) a

§ 45 odst. 1 písm.e) zákona. Pro tvrzení žalobce, že zákon se vztahuje pouze na zpracování osobních údajů více osob žalovaný nenachází v zákoně ani ve Směrnici oporu.

Pro závěr, že se jedná o zpracování osobních údajů, byl využit jako podpůrný argument závěr citovaného rozsudku Evropského soudního dvora ve věci Lindqvist, ze kterého vyplývá, že umístěním údajů na webových stránkách dochází k jejich zpracování. Zpracování údajů podléhá pravidlům stanovených Směrnicí, a to proto, že umístěním údajů na webových stránkách dochází k jejich zpracování. V rozsudku se také uvádí, že údaje vkládané na internetové stránky a jejich zpřístupnění dalším osobám, je třeba považovat za zpracování osobních údajů, a to zpracováním zcela nebo částečně automatizovaným způsobem. Na toto rozhodnutí neodkázal z důvodu skutkové podobnosti případů, ale protože zde Evropský soudní dvůr vyslovil obecně platný výklad ustanovení Směrnice, který určuje její působnost. Z rozsudku Evropského soudního dvora ve věci Lindqvist v žádném případě nevyplývá podmínka pro aplikaci Směrnice jen, jedná-li se o zpracování více osobních údajů, jak nesprávně dovozují žalobce.

Rozsudek ESD ve věci Satamedia podle žalovaného rovněž neposkytuje oporu tvrzení žalobce ohledně aplikace výjimky z působnosti zákona resp. Směrnice. Nelze z něj dovodit, že zveřejnění osobních údajů v rámci žurnalistiky bude vždy v souladu s požadavky Směrnice, rovněž tak v žalobcem zmiňovaném stanovisku generální advokátky se uvádí, že informace zpracovávané (zveřejňované) médii spadají do působnosti Směrnice a že veřejný zájem na šíření informací je nepochybně dán tam, kde je třeba sledovat transparentnost politického života. Naopak generální advokátka zpochybňuje existenci veřejného zájmu v případě, kdy jsou zveřejňovány detaily soukromého života jednotlivce, které nemají s veřejnou debatou nebo politickou funkcí žádnou souvislost a kde jediným smyslem je uspokojení zvědavosti čtenáře (dále odkazováno na rozhodnutí ESLP ve věci Hannover,č.59320/00).

K námitce tzv. eurokonformního výkladu národních právních předpisů a tvrzení, že Směrnice dopadá jen na zcela nebo částečně automatizované zpracování, nebo neautomatizované, které je součástí nebo má být obsaženo v rejstříku, žalovaný uvádí, že Směrnice není přímo aplikovatelným právním předpisem, a proto žalovaný primárně postupuje podle zák. č. 101/2000 Sb., vždy však posuzuje a aplikuje ustanovení zák.č. 101/2000 Sb. ve smyslu zásad a principů Směrnice.

Žalobce pak směřuje dvě samostatné otázky. Dle Směrnice se požadavky pro zpracování osobních údajů uplatní vždy, jedná-li se o zpracování automatizovanými prostředky (výpočetní technikou) a v případě manuálních postupů zpracování se použije jen, když jsou údaje součástí určité databáze či rejstříku. Podmínka spočívající ve vytváření databází či rejstříků se tak vztahuje pouze na případy manuálního zpracování. Charakter činností spojených s ukládáním informací na webové stránky posuzoval Evropský soudní dvůr v zmíněné věci Lindqvist, kdy dospěl k závěru, že v tomto případě se jedná o zpracování zcela či z části automatizované, tedy podléhající Směrnici. V tomto duchu je pak třeba vykládat a aplikovat ustanovení § 3 odst. 2 a 4 zák. č. 101/2000 Sb. Činnost žalobce je tak třeba posuzovat jako komplex operací, z nichž alespoň některé mají charakter automatizovaného zpracování, zveřejnění osobních údajů na internetových stránkách pak charakteru automatizovaného zpracování odpovídá.

Zákon byl tak vyložen v souladu s uvedenou Směrnicí. Pokud by soud považoval za nezbytné pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí určit, zda zpracování osobních

údajů formou zveřejnění v článku (včetně všech souvisejících operací) podléhá Směrnici, pak se žalovaný domnívá, že by bylo na místě požádat Evropský soudní dvůr o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci výkladu této Směrnice.

K námitce žalobce, že žalovaný aplikuje zákon na média v plné míře, ač Směrnice přepokládá, že prováděcí právní předpisy zohlední právo na svobodu projevu, což se podle žalobce stalo tím, že zákon nedopadá na jednorázové uveřejnění osobního údaje, žalovaný zdůrazňuje, že ani Směrnice a ani zákon neupravují pro oblast žurnalistiky žádnou paušální výjimku ze své působnosti. Ustanovení Směrnice (recitál čl. 17 a čl. 9) jednoznačně stanoví, že zpracování osobních údajů pro účely žurnalistiky je možné upravit odlišně, avšak pouze v situaci, kdy jsou k tomu dány důvody s ohledem na požadavek svobody projevu a pouze v nezbytné míře. Žalovaný má za to, že postupoval právě v intencích požadavků čl. 10a a čl. 1 odst. 2 Ústavy ČR, čl. 249 odst. 3 Smlouvy o založení Evropských společenství a judikatury Evropského soudního dvora a při výkladu a aplikaci zákona č. 101/2000 Sb. přihlížel ke smyslu a zásadám ochrany osobních údajů, jak plynou ze Směrnice. V opačném případě by s ohledem na absenci odlišné právní úpravy v českém právním řádu aplikoval uvedený zákon na oblast žurnalistiky beze zbytku (např. včetně jeho § 11 či § 16), což nečiní. Vzhledem ke zmíněnému pojetí Směrnice (že i při práci v žurnalistické oblasti dochází ke zpracování osobních údajů), je žalovaný názoru, že ochrana osobních údajů představuje jeden z legálních a legitimních limitů svobody projevu (čl. 17 odst. 4 Listiny). Svůj postup pak zdůvodnil s ohledem na okolnosti daného případu (pohřešovaná mladistvá osoba, nikoli podezřelý či pachatel trestného činu; neúčelné zveřejnění zcela nadbytečného, citlivého údaje).

Směrnice považuje žurnalistiku za specifický obor, uznává potřebu určitých výjimek, jejich konkrétní podobu ponechává na národní úpravě. Český právní řád přímé výjimky či omezení v intencích čl. 9 Směrnice neupravuje. Úřad proto při hodnocení zpracování osobních údajů je nucen požadované odchylky dovozovat výkladem s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem. Ust. § 3 odst. 4 zákona je obecnou výjimkou z jeho působnosti, nikoli zvláštní výjimkou pro případ opodstatněného zpracování dat pro žurnalistické účely.

K námitce žalobce, že zveřejnění citlivého údaje bylo ve veřejném zájmu a závěr rozhodnutí žalovaného je v rozporu s principy demokratického státu (nezávislostí médií, právem na svobodu projevu), žalovaný uvádí, že článek čerpal některé informace ze sdělení Policie ČR o pátrání po pohřešovaném chlapci zveřejněného na webových stránkách policie dle § 81 písm.a) bod 2 zákona č. 273/2008 Sb. Z tohoto sdělení lze dovodit, že policie vyhodnotila bližší specifikaci choroby jako nikoli nezbytnou pro naplnění sledovaného účelu. Žalovaný má za to, že žalobci nepříslušelo rozhodnutí o nezbytnosti upřesnění takto zveřejněných údajů, když ani příslušné orgány (např. hygienické stanice) nepovažovaly za nezbytné tuto informaci zveřejnit nebo přijmout jiná opatření. V článku navíc došlo k uvedení řady dalších osobních a dokonce citlivých údajů, jejichž zdrojem prokazatelně nebylo sdělení na webových stránkách policie, doplněním sdělení došlo k podstatné změně charakteru publikovaných informací, ač nebyl dán důvod k doplnění právě citlivého údaje ohledně zdravotního stavu pohřešovaného ani dalších údajů, které sloužily k zvýšení „atraktivity“ článku. Navíc šlo o osobu mladistvou, která podléhá zvýšené ochraně dle čl. 32 odst. 1 věty druhé Listiny.

Dále se s odkazem na nález Ústavního soudu I. ÚS 321/06 poukazuje na test proporcionality v případech kolize základních lidských práv. V daném případě došlo ke střetu dvou základních lidských práv, práva na svobodu projevu podle čl. 17 Listiny a práva

na soukromí podle čl. 10 Listiny. Dle nálezu I. ÚS 321/06 ze dne 18.12.2006 je standardní metodou posuzování vzájemné kolize základních práv a svobod metoda proporcionality, kdy je současně třeba dbát, aby bylo dosaženo co nejširšího uplatnění obou chráněných hodnot. Dle žalovaného nepochybně došlo k zásahu do práv pohřešovaného chlapce na ochranu osobních údajů a ochranu soukromí, ale současně nelze shledat, že by neposkytnutím konkrétní informace o jeho povaze nemoci byly ohroženy, případně zasaženy stejně významné hodnoty práva na informace.

K argumentaci žalobce stran nedostatku vypořádání se s aplikací výjimky pro zpracování osobních údajů dle § 9 písm.b) a i) zákona, žalovaný uvádí, že aplikace prvního z ustanovení na daný případ je nepřijatelným extenzivním výkladem tohoto ustanovení, jehož smyslem je poskytnout výjimku ze zákazu zpracovávat citlivé údaje osob bez jejich souhlasu pouze pro specifické, úzce vymezené situace, kdy je takové zpracování nezbytné pro zachování života a zdraví osob. Žalobci pak nepřísluší posoudit, že určitá pohřešovaná osoba je v ohrožení zdraví či života, resp. představuje takové riziko pro ostatní. Není zřejmé jak okolnosti případu (pobyt v diagnostickém ústavu či využívání dokladu jiné osoby) souvisí s údajným ohrožením života či zdraví osob. Okolnosti spočívající v prostituci nebo v možnosti pobytu na místech, kde se setkává mládež či děti pak patří mezi spekulativní informace doplněné žalobcem, které žalovaný nepovažuje za relevantní ve vztahu k aplikaci uvedeného ustanovení. Rozšíření informací o zdravotním stavu pohřešovaného chlapce hromadným sdělovacím prostředkem bylo nepřiměřené sledovanému cíli.

K posouzení výjimky dle § 9 písm.i) zákona konstatuje, že toto ustanovení se vztahuje výhradně na orgány činné v trestním řízení. Zabýval i rozdílem dopadu informace publikované policií a žalobcem. Právě zveřejnění informace o nemoci HIV (nikoli dalších spekulativních) oproti obecnému popisu uvedenému policií, bylo předmětem řízení a posouzeno jako naplnění znaků správního deliktu.

Tvrzení žalobce, že informace o nemoci HIV není nijak difamující, považuje žalovaný za irelevantní; zákon označuje údaje o zdravotním stavu za citlivé ve smyslu svého § 4 písm.b) bez rozdílu, navíc lze opačný názor dovodit i z podnětu k zahájení správního řízení podaného občanským sdružením. Využití osobních údajů zveřejněných policií při pátrání po osobách, tj. jejich další šíření, lze obecně podřadit pod některý z právních titulů pro zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů; to se však týká právě a pouze těch údajů, které policie sama zveřejní. Z žádosti o součinnost při pátrání však nelze dovozovat oprávnění shromažďovat a zveřejňovat další, natož citlivé údaje k danému případu. Argumentaci žalobce rozhodnutím Evropského soudu pro lidská práva ve věci Bergens Tridende a další proti Norsku považuje žalovaný za nepřipadnou.

K výhradě žalobce proti argumentaci o snížené možnosti pohřešovaného chlapce hájit svá práva a námitce, že se nezabýval otázkou existence osob (zákonných zástupců), které jsou oprávněny a schopny práva pohřešovaného chlapce hájit, žalovaný uvádí, že tento aspekt byl uveden jako podpůrný, pro dokreslení okolností případu, proto ani nebylo důvodné provádět v tomto směru doplnění dokazování, podstatou je, že dotčenou osobou byl mladistvý.

Námitce ohledně aplikace zásady *ultima ratio* trestní represe žalovaný oponuje odkazem na odůvodnění obou rozhodnutí.

K závěrečným námitkám žalobce ohledně nedostatečně zjištěného stavu věci žalovaný uvádí, že žalobce označuje nedostatkem zjištění skutkového stavu to, co je de facto až právním hodnocením skutkového stavu, který byl zjištěn zcela nepochybně a dostatečně. Ze spisového materiálu je zjevné, kdy a s jakým obsahem byl článek publikován. Zveřejnění informace o HIV v rámci článku přitom představuje veškerý skutkový stav, který byl v řízení posuzován. Aplikace zák. č. 101/2000 Sb. na jednání již není předmětem dokazování, ale právní úvahou.

Závěr o neoprávněnosti zveřejnění informace o HIV- jako právní posouzení zjištěného stavu - vyplývá z toho, že zpracování citlivých údajů je striktně regulováno § 9 zák. č. 101/2000 Sb., který obsahuje taxativně vyjmenované situace, kdy lze citlivá data zpracovávat. V daném případě nelze uvažovat o žádné výjimce pro zpracování citlivých údajů bez výslovného souhlasu subjektu údajů dle § 9 písm. b) až i) zák. č. 101/2000 Sb.

Co se týče označení informace o prostituci pohřešovaného chlapce za spekulativní, odkazuje žalovaný na fakt, že předmětem správního řízení bylo zveřejnění citlivého údaje o onemocnění HIV, provedené dokazování se tak soustředí na tuto otázku a doplnění další informace o prostituci (spekulativní povahy) je uvedeno jako jedna z okolností případu, která však není známkou skutkové podstaty správního deliktu. Úřad v tomto svém názoru vycházel z faktu, že tato informace nebyla obsahem sdělení zveřejněného policií a nelze ji z něj ani dovodit; možnost přenosu nemoci, na kterou odkazuje policie v žádném případě nevede k jednoznačnému závěru o prostituci.

Ohledně nezbytnosti výsledku pohřešovaného chlapce žalovaný odkázal na již uvedené s tím, že žalobce ani netvrdil, že by souhlas získal (§ 5 odst. 4 zákona) a ani výsledek v řízení před Úřadem nenavrhoval.

Žalovaný v závěru uvádí, že v tomto případě se jednalo o zveřejnění citlivého údaje pohřešovaného mladistvého, jehož zveřejnění může vést k diskriminaci pohřešovaného chlapce v mnoha soukromoprávních i veřejnoprávních vztazích, přičemž sama policie vyhodnotila situaci tak, že předmětný údaj není k dosažení sledovaného cíle nezbytný. Žalobci proto nepřísluší posuzovat toto rozhodnutí policie a vlastní iniciativou rozsah zveřejněných údajů rozšiřovat, v tomto směru lze také odkázat na zvýšenou ochranu mladistvých i v trestním řízení (§ 53 odst. 1 zákona č. 218/2003 Sb.). Jestliže je, zejména s ohledem na budoucí vývoj mladistvého, chráněno soukromí mladistvých pachatelů trestných činů, tím spíše je nutno trvat na důsledné ochraně pohřešovaných mladistvých. Trend zvýšené ochrany soukromí osob, jejichž údaje jsou zpracovávány z různého důvodu orgány činnými v trestním řízení, lze vysledovat i z nedávné úpravy zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení. K dohledání a zveřejnění citlivého údaje o konkrétní povaze onemocnění pohřešovaného chlapce dle žalovaného došlo pouze za účelem zvýšení atraktivity předmětného článku, o čemž svědčí i další doplněné informace. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze předně neshledal v daném případě důvod obrátit se na Evropský soudní dvůr s předběžnou otázkou, a proto napadené rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen "s.ř.s."); vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního

orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez jednání při splnění podmínek ust. § 51 s.ř.s.

Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí soudu následující rozhodné skutečnosti:

Na základě podnětu Úřad oznámením ze dne 3.3.2009 zahájil vůči žalobci správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm.e) zákona. Ve vyjádření ze dne 2.4.2009 žalobce namítl, že podle jeho názoru není dána pravomoc Úřadu, neboť nakládání s osobními údaji ze strany médií je ve své podstatě nahodilým shromažďováním ve smyslu ust. § 3 odst. 4 zákona, nikoli systematickým. Dále se odvolal na zásadu *ultima ratio* trestní represe, podle níž není na místě trestat formou správního trestání případy, kdy se může a má konkrétní soukromá osoba dovolat ochrany v oblasti civilněprávní. Ohledně samotných zveřejněných údajů žalobce namítl, že k jejich zveřejnění došlo v souladu s právem a zásah do soukromí pohřešovaného chlapce byl odůvodněn zájmy jak jeho tak i jiných osob na ochraně před nakažením lehce přenosnou nevyléčitelnou chorobou. Vyhlášení pátrání po osobách ze strany Policie je okolností, která sama o sobě vylučuje z hlediska ochrany soukromí protiprávnost uveřejnění ze strany tisku, zejména v případě, kdy a) z chování a jednání pohřešovaného chlapce vyplývalo jeho potencionálně závadné chování (např. umístění v diagnostickém ústavu, záměrné se prokazování průkazem bratra, útěk z uvedeného ústavu, jeho činnost jako prostituta), b) nemoc, již trpí, je závažného charakteru a je za současného stavu nevyléčitelná, c) vzhledem k jeho chování existovalo riziko nakažení dalších osob. Doplnil-li žalobce ve zcela nepodstatném rozsahu a pravdivě informace publikované Policií ČR, nemohl jednat protiprávně, má za to, že zájem veřejnosti nad ochranou šíření přenosných chorob zde musí převážet nad zájmem jednotlivce, pakliže zde existovaly další skutečnosti nasvědčující tomu, že je zde riziko nakažení dalších osob (k tomu odkázal na tr. čin dle § 189a násl. trestního zákoníku). K rozšíření původní informace policie došlo přiměřeným a přípustným způsobem, informace byly pravdivé, rozdílný byl prakticky nepatrný, naopak policie pochybila tím, že neuvedla, že jde o chorobu nevyléčitelnou. Zájem na zadržení takové osoby proto převažoval a i v zájmu samotného pohřešovaného chlapce bylo, aby byla jeho léčba zahájena co nejdříve. Žalobce má proto za to, že výše uvedenému posouzení případu z hlediska obecných předpisů na ochranu osobnosti odpovídá i posouzení, k němuž by bylo možno dospět na základě předpisů o ochraně osobních údajů, tj. citovaného zákona, zejm. dle § 5 odst. 2 písm.c), d) a e) a ust. § 9 písm.b),c) a i) zákona.

Úřad rozhodnutím sp.zn. SPR-1117/09-7 ze dne 30.4.2009 uložil žalobci za jednání definované shora pokutu ve výši 40.000,- Kč. V odůvodnění rozhodnutí Úřad k námitce, zda se na žalobce vztahuje zákon č. 101/2000 Sb., uzavřel, že zde významný výklad pojmu zpracování dle § 4 písm.e) zákona ve vztahu k předmětné činnosti. Výklad činností (operací), které spadají pod pojem zpracování dle zákona pak musí být totožný s výkladem tohoto pojmu dle čl. 3 odst. 1 Směrnice. Podle § 4 písm. e) zák.č. 101/2000 Sb. se jedná o zpracování osobních údajů, když jde o operaci, kterou zpracovatel provádí s osobními údaji systematicky, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. S odkazem na rozsudek ESD ve věci C-101/01(Lindqvist), podle něhož čin uvádění různých osob na internetové stránce a jejich identifikace jménem nebo jiným způsobem tvoří zpracování osobních údajů zcela nebo částečně automatizovanými způsoby ve smyslu čl. 3 odst.1 Směrnice, Úřad považuje uvedení osobních údajů pohřešovaného chlapce ve zprávě, která je dostupná na internetových stránkách, za zpracování osobních údajů. Podle Úřadu žurnalistická činnost spadá pod pojem zpracování osobních údajů dle zák. č. 101/2000 Sb., protože je zjevné, že tato činnost spočívá

ve vyhledávání, shromažďování, třídění, používání a až následně ve zveřejňování informací, které jsou svojí povahou osobními údaji dle § 4 písm.a) zákona a tyto operace jsou prováděny systematicky s jednotícím cílem (vytvoření konkrétní zpravodajské informace a její zveřejnění), jen stěží si lze představit méně systematickou činnost s osobními údaji.

Dle Úřadu lze podle § 9 písm. a) zák. č. 101/2000 Sb. citlivé údaje zpracovávat jen tehdy, pokud k tomu dal subjekt údajů výslovný a informovaný souhlas, bez tohoto souhlasu lze citlivé údaje zpracovávat jen v případech uvedených v § 9 písm. b) až i) zákona. Účastník souhlasem nedisponoval a na zpracování nelze vztáhnout ani žádné z dalších ustanovení. Ust. § 9 písm. g) zákona se na dané zveřejnění nevztahuje, protože jeho podmínkou je, aby citlivý údaj předem zveřejnil sám subjekt údajů (nikoliv tedy Policie ČR). Zveřejnění nebylo možné ani dle § 9 písm. b), kde je podmínkou zpracování nezbytnost pro uvedené účely. Podmínku nezbytnosti neshledal, neboť by při zobecnění tohoto případu bylo možné dojít k závěru, že každá osoba nakažená virem HIV nemá právo na ochranu této citlivé informace, protože je tím chráněno zdraví a život jiných. Na tom nic nemění ani chování pohřešovaného chlapce, protože s ohledem na toto chování je na svobodné vůli každého, zda postoupí riziko nákazy případnou nemocí či nikoliv. Pokud žalobce argumentuje potřebou zahájit vlastní léčbu pohřešovaného chlapce, tak za účelem jeho nalezení a předání do diagnostického ústavu, resp. k léčbě, nebylo zveřejnění údaje o jeho zdravotním stavu nezbytné. Ohledně účastníkem uváděného ust. § 9 písm.c) Úřad poukázal na to, že podmínkou zpracování je zde kromě konkrétních činností také to, aby takovéto zpracování stanovil zvláštní zákon. Zákon ukládající médiím zveřejňovat údaje o zdravotním stavu občanů není. Účastníkem uváděný § 9 písm. i) zákona. se vztahuje pouze na zpracování osobních údajů Policií ČR, nikoliv médii.

Úřad uvádí, že i kdyby se pohřešovaný chlapec dopouštěl trestného činu šíření nakažlivé choroby, bylo by třeba chránit jeho soukromí, a to s ohledem na jeho věk (§ 52 a násl. zákona 218/2003 Sb.). I pokud by Policie ČR zveřejnila citlivý údaj, nezbavuje to další osoby povinnosti s nimi nakládat v souladu s příslušnými zákony.

Odpovědnost žalobce dále posuzoval i s ohledem na předmět jeho činnosti, kterým je žurnalistika. Podle čl. 9 Směrnice členské státy stanoví pro zpracování osobních údajů prováděné výlučně pro účely žurnalistiky odchylky a výjimky z kapitoly II a z kapitol IV a VI, pouze pokud se ukáží jako nezbytné pro uvedení práva na soukromí do souladu s předpisy upravujícími svobodu projevu (srov. recitál č. 37 ke Směrnici). V českém právním řádu takové výjimky nebyly stanoveny, zákonné povinnosti se proto na tato zpracování vztahují v plné míře, přesto při posuzování odpovědnosti za jejich porušení je nutno vycházet z čl. 17 Listiny, a tedy ne každé porušení povinnosti dle zák. č. 101/2000 Sb. v souvislosti se zpracováním osobních údajů pro účely žurnalistiky bude správním deliktem. Druhým východiskem je poté názor vyjádřený žalobcem odkazem na nález Ústavního soudu sp.zn. I.ÚS 4/04.

Na druhé straně je dle Úřadu nutno zhodnotit, že údaj o zdravotním stavu je citlivým údajem ve smyslu § 4 písm. b) zák. č. 101/2000 Sb., a proto požívá vyšší právní ochrany. Údaj o nakažení virem způsobujícím nevyléčitelnou nemoc je společností vnímán jakožto údaj svým charakterem velmi citlivý. Tomu také odpovídá právní úprava nahlížení do zdravotnické dokumentace v zák. č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu.

Postih za zveřejnění údaje o nakažení virem HIV nezletilého bez jeho vědomí a souhlasu má celospolečenský význam a nepředstavuje zásah do svobody projevu dle čl. 17 Listiny, neboť ve smyslu odst. 4 uvedeného článku, lze tuto svobodu omezit, je-li to nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých. Právo na soukromí (právo základní) podle čl. 10 Listiny

má v daném případě převahu před právem na svobodu projevu podle čl. 17 Listiny, které je právem politickým.

V rozkladu proti tomuto rozhodnutí žalobce uplatnil námitky v zásadě obdobné jako v následně podané žalobě.

Předseda Úřadu rozhodnutím sp.zn. SPR-1117/09-14 ze dne 22.7.2009 rozklad zamítl, v odůvodnění na str. 5 až 9 se vypořádal s námitkami uvedenými v rozkladu s argumentací odpovídající jim v rozsahu uvedeném jeho vyjádření k žalobě shora.

Soud o námitkách žalobce uvážil takto:

Žalobce namítá, že aplikace zákona č. 101/2000 Sb. na daný případ byla věcně nesprávná, a to předně z důvodu, že střet práva na svobodu projevu a práva na informace podle čl. 17 Listiny a práva na ochranu soukromí osob podle čl. 10 Listiny je řešen soukromoprávním institutem žaloby na ochranu osobnosti podle čl. 11 a násl. občanského zákoníku. Vyvození postihu podle zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů, který představuje veřejnoprávní regulaci, za nakládání s osobními údaji shromažďovanými médii za účelem jejich zveřejnění podle žalobce nesplňuje limity omezení práva na svobodu projevu dle čl. 17 Listiny, nemůže se jednat o opatření nezbytné. S touto námitkou souvisí, vzhledem k argumentaci žalobce, i jeho výhrada ohledně aplikace zásady *ultima ratio* trestní represe, neboť i správní trestání představuje jednu z forem trestní represe v obecném významu tohoto pojmu.

Podle čl.10 Listiny odst. 1 má každý právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno, podle odst.2 má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a podle odst. 3 má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Z uvedených ustanovení lze dovodit, že z obecného práva na ochranu proti neoprávněným zásahům do soukromého a rodinného života je zvláště Listinou kladen důraz na právo na ochranu údajů o konkrétní (každé) osobě.

Svoboda projevu a právo na informace jako politické právo je garantováno čl. 17 Listiny. Toto právo lze podle čl. 17 odst. 4 omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná mj. pro ochranu práv a svobod druhých. Právo vyhledávat a šířit informace tak může být zákonem omezeno nejen v zájmu obecné ochrany před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života, ale i v zájmu práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o osobách, a to v nezbytném rozsahu. Institut ochrany osobnosti dle § 11 občanského zákoníku představuje soukromoprávní prostředek ochrany proti neoprávněným zásahům do soukromého a rodinného života, který lze k ochraně využít bez ohledu na úspěšnost využití např. institutu práva na odpověď či práva na dodatečné sdělení dle § 10, 11 a násl. zákona č. 46/2000 Sb. o právech a povinnostech při vydávání periodického tisku (dále jen „tiskový zákon“). Podle žalobce právo domáhat se ochrany osobnosti postupem podle ust. § 11 a násl. občanského zákoníku představuje dostatečný prostředek ochrany a v demokratické společnosti není nezbytné nad tento rámec stanovit prostředky další, nadto veřejnoprávní regulací.

Soud tento závěr žalobce nesdílí. Podle názoru soudu zákon č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů představuje, jak konečně vyplývá z vymezeného předmětu úpravy v § 1 tohoto zákona, konkrétní naplnění práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromí, a to pro případy zpracování údajů o osobě ve smyslu čl. 10 odst. 3 Listiny adresáty této normy. K přijetí této veřejnoprávní úpravy resp. její postupné novelizaci pak kromě toho vedly i závazky České republiky jako členského státu Evropských společenství, vyplývající mj. i ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 95/46/ES, přičemž je zřejmé, že veřejnoprávní regulace ochrany osobních údajů ve všech členských státech (v daném rozsahu) byla shledána nezbytnou pro ochranu práv a svobod druhých (ústavního práva subjektu údajů na jejich ochranu), sledovala legitimní cíl i ve smyslu čl. 10 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a byla nastolena podle názoru soudu předvídatelným způsobem, tj. daným zákonem v intencích Směrnice. Tato veřejnoprávní úprava nenahrazuje soukromoprávní instituty ochrany, ani nevylučuje jejich současné využití dotčenou osobou, nýbrž akcentuje skutečnost, že ochrana osobních údajů má význam celospolečenský (pro fungování státu) a je v rozsahu zákonem vymezeném proto i pod jeho ochranou a plnění povinností adresátů této normy je i možné vynucovat (neplnění je sankcionováno státem), nikoli vystaveno toliko možné nápravě pořadem práva (v soukromoprávním sporu). Konečně lze pro úplnost poukázat, že i zmiňovaný rozsudek ve věci Lindqvist, podle něhož *ustanovení Směrnice sama o sobě neobsahují omezení, jež by bylo v rozporu s obecnou zásadou svobody projevu*, akcentuje nutnost spravedlivé rovnováhy mezi dotčenými právy a zájmy při její aplikaci.

Aplikace zásady *ultima ratio*, jak se jí žalobce dovolával (původně ve vyjádření k zahájení správního řízení) s poukazem na rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. I ÚS 4/04, má místo právě a jen v případě, jak také z uvedeného rozhodnutí Ústavního soudu nesporně plyne, pokud nejsou splněny všechny předpoklady vzniku trestněprávní odpovědnosti a tyto zjištěny nepochybně a prostředky trestní represe by sloužily *jen k uspokojení subjektivních práv soukromoprávní povahy*. Pro takový závěr soud v nyní projednávaném případě důvody neshledal.

Žalobce se uvedené zásady dovolává s poukazem na absenci dokazování (v žalobě pod bodem VI) k tomu, zda v daném případě neoprávněně zpracovával osobní údaje, tedy, zda tak činil opakovaně a systematicky ohledně vícero údajů; namítá, že žalovaný neprovedl důkaz výsledkem pohřešovaného chlapce a pod. Z rozhodnutí předsedy Úřadu k obdobně uplatněné odvolací námitce (bod V. odvolání) nedostatečně zjištěného stavu věci vyplývá, že nebyla shledána důvodnou, neboť to, že došlo k zveřejnění označeného článku na zpravodajském serveru iDnes. cz, ve kterém byl uveden citlivý údaj ve vztahu ke konkrétní jmenované osobě -pohřešovanému chlapci- bylo zjištěno nepochybně, argument žalobce odmítl s tím, že žalobce označuje nedostatkem zjištění skutkového stavu *de facto* to, co je již právním hodnocením skutkového stavu dostatečně zjištěného. Předseda Úřadu již předně v napadeném rozhodnutí (str. 5) mj. uvedl, pokud jde o žurnalistickou činnost žalobce, jde o činnost při níž vyhledává, shromažďuje a dále zpracovává osobní údaje mnoha subjektů, a to pod jednotlívým záměrem a s cílem, jímž je poskytování informací veřejnosti, nejde tak o nahodilé shromažďování dat, ale došlo k aktivnímu dohledání konkrétní informace, jejímu přiřazení k souboru informací získanému od policie, případně i dalších zdrojů (např. o údajné prostituci pohřešovaného chlapce) a následně k jejímu zveřejnění. Obdobně (str. 7 napadeného rozhodnutí) se uvádí, že v článku došlo k uvedení řady dalších osobních a citlivých údajů, jejichž zdrojem nebylo sdělení na webových stránkách policie, např. informace o rodinných poměrech pohřešovaného chlapce, o jeho sexuálním životě a rovněž informace o tom, že je nakažen virem HIV, a nejednalo se proto o zpracování jednoho

osobního údaje, ale řady osobních a citlivých údajů, z nichž jeden, i po zhodnocení požadavků na odlišný přístup ke zpracování dat v oblasti žurnalistiky, byl vyhodnocen jako údaj zpracovaný v rozporu s požadavky zákona, a kdy podle hodnocení předsedy Úřadu nebyl dán důvod pro doplnění citlivého údaje ohledně zdravotního stavu pohřešovaného chlapce.

Žalobce nezpochybňuje a nepopírá samotné zjištění, že uvedený článek na základě informací na serveru policie zpracoval včetně doplnění citlivého údaje o konkrétní nemoci pohřešovaného chlapce a zveřejnil. Spor mezi žalobcem a žalovaným spočívá v tom, zda toto jednání je možno kvalifikovat jako správní delikt podle ustanovení zákona č. 101/2000 Sb., tzn. zda žalobce je adresátem této právní normy a je vázán povinnostmi v ní stanovenými a zda zjištěný způsob jednání je zpracováním osobních údajů v rozporu s tímto zákonem. Z rozhodnutí vyplývá, z jakého důvodu dokazování ve směru soustavnosti a systematičnosti či počtu údajů, popř. vyžádání vyjádření pohřešovaného chlapce nebylo pro rozhodnutí ve věci nezbytné či relevantní. Soud vzhledem k tomu, že podstatou sporu v dané věci bylo právní zhodnocení konkrétně zjištěného jednání žalobce, potažmo zda žurnalistická činnost, při níž jsou zveřejněny osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů, naplňuje pojem zpracování osobních údajů, proto neshledal ani námitku žalobce vznesenou proti zjištění skutkového stavu věci důvodnou, ve shodě s žalovaným má rovněž za to, že vyjádření pohřešovaného chlapce (popř. jeho výslech jako svědka) nebylo v daném případě k posouzení naplnění skutkové stránky správního deliktu nezbytné.

Další okruh žalobních námitek atakuje aplikaci zákona č. 101/2000 Sb. na daný případ vůbec, proto, že podle žalobce zákon dopadá jen na „zpracování osobních údajů“ ve smyslu systematického nakládání s nimi, a žurnalistická činnost může pod pojem „zpracování“ spadat pouze za předpokladu, že půjde o alespoň částečně automaticky prováděné operace či v rejstřících s osobními údaji více osob, nikoli s jedním údajem jedné osoby. Odkaz na rozsudek ve věci Lindqvist proto nepovažuje za případný (skutkově se liší); na jednání, za něž byl postižen, podle něho dopadá výluka ust. § 3 odst. 4 zákona (nahodilé shromažďování osobních údajů).

Námitku v obdobném rozsahu žalobce uplatnil již ve vyjádření k zahájenému řízení a Úřad ve svém rozhodnutí k ní zaujal jednoznačný závěr s poukazem na ust. § 4 písm.e) zákona (definici pojmu „zpracování osobních údajů“) a čl. 3 odst. 1 Směrnice, jak již uvedeno shora. Předseda Úřadu tento závěr svým rozhodnutím aproboval (str. 5 rozhodnutí), když ohledně působnosti vymezené v ust. § 3 zákona uvedl, že Směrnice nepožaduje úplné vynětí oblasti žurnalistiky ze své působnosti a s odkazem na recitál č. 17 a čl. 9 Směrnice, které říkají, že zpracovávání osobních údajů pro účely žurnalistiky je možné upravit odlišně v situaci, kdy jsou k tomu dány důvody s ohledem na požadavek svobody projevu, dovodil, že tato odlišná úprava má být stanovena jen v nezbytné míře a aplikovaná pouze, je-li to nezbytné. Žurnalistika tak není vyloučena z působnosti Směrnice a zák. č. 101/2000 Sb., což ostatně vyplývá přímo z čl. 9 Směrnice, který se žurnalistikou zabývá jako činností, kde ke zpracování osobních údajů nepochybně dochází.

S uvedeným závěrem podle soudu není v rozporu ani žalobce potud, že i on připouští, že žurnalistická činnost může spadat pod pojem „zpracování“, jde-li o automaticky prováděné operace či v rejstřících s osobními údaji více osob. V daném případě však má za to, že šlo o nahodilé shromažďování údajů.

Předseda úřadu k ust. § 3 odst. 4 zák.č. 101/2000 Sb. uvedl, že výjimku pro nahodilé shromáždění dat nelze na charakter činnosti žalobce aplikovat, protože při ní jde o vyhledávání, shromažďování a další zpracovávání osobních údajů mnoha subjektů, a to pod jednotícím záměrem a s cílem, jímž je poskytování informací veřejnosti, nejde tak o nahodilé shromáždění dat, kdy by byla informace toliko mu zpřístupněna a nebyla dále využita. V návaznosti na již shora uvedené, že v daném případě došlo k aktivnímu dohledání konkrétní informace o povaze nemoci pohřešovaného chlapce, jejímu přiřazení k souboru informací získanému od policie, případně z dalších zdrojů a následně k jejímu zveřejnění v článku na webových stránkách, pak učinil závěr, že šlo o zpracování ve smyslu zákonné definice. Dále poukázal na závěry citovaného rozsudku Evropského soudního dvora ve věci Lindqvist, ze kterého vyplývá, že umístěním údajů na webových stránkách dochází ke zpracování těchto údajů, které podléhá pravidlům stanoveným Směrnicí, a tedy i národní legislativou, neboť podle uvedeného rozsudku operace prováděné s osobními údaji v souvislosti s jejich vkládáním na internetovou stránku a jejich zpřístupnění dalším osobám, je třeba považovat za zpracování osobních údajů, a to zpracování zcela nebo částečně automatizovanými způsoby ve smyslu čl. 3 odst. 1 Směrnice. Předseda Úřadu rovněž poukázal na to, že odkaz na uvedený rozsudek Úřad neučinil z důvodu skutkové podobnosti, ale proto, že v něm byl vysloven obecně platný výklad ustanovení Směrnice určující její působnost. Rozhodný pak není samotný počet osobních údajů, kterých se zpracování týká, počet není kritériem pro aplikaci Směrnice ani zákona, v předmětném článku pak nebyl izolován a publikován jeden osobní údaj.

Soud neshledal, že by v daném případě došlo k nesprávné aplikaci zákona na daný případ, popř. k jeho výkladu v rozporu se Směrnicí, jak žalobce namítá. Z definice uvedené v čl. 2 Směrnice, i vymezení pojmů v § 4 zákona vyplývá, že ochrana se týká zpracování osobních údajů subjektu údajů, „zpracování osobních údajů“ je definováno jako jakákoliv operace nebo soustava operací (úkon či soubor úkonů) prováděné systematicky (automatizovaně nebo jinak, čl. 3 Směrnice, § 3 odst. 2 zákona), příkladně jsou dále uvedeny formy zpracování, které lze pod uvedený pojem podřadit, mj. shromažďování, ukládání na nosiče informací, vyhledávání, šíření nebo jakékoli jiné zpřístupnění resp. zveřejnění a pod. Co se rozumí zveřejněným osobním údajem (v jednotném čísle) definuje zákon v ust. § 4 písm.l). Směrnice (recitál č. 17, ale i č. 37 a čl. 9) umožnila členským státům stanovit pro zpracování osobních údajů prováděné výlučně pro účely žurnalistiky odchylky a výjimky z kap. II, IV. a VI., pro účely rovnováhy mezi základními právy na svobodu projevu a práva na informace na straně jedné a práva na ochranu osobních údajů na straně druhé, ukáží-li se k dosažení tohoto účelu nezbytné. Zákon č. 101/2000 Sb., ve znění platném v době jednání žalobce explicitně žurnalistickou činnost ze své působnosti nevyloučil, výjimky pro žurnalistickou činnost zvlášť samostatně nestanovil, nezbytnost takového kroku tak neshledal, postihl však provázanost v určitém směru s tiskovým zákonem, např. v ust. § 5 odst. 2 písm.d) zákona, podle něhož bez souhlasu subjektu údajů může správce zpracovávat údaje, jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem (s odkazem na zákon o periodickém tisku). Ve vymezení pojmů, jak uvedeno shora definoval, že zveřejněným osobním údajem /§ 4 písm.l) zákona/ se rozumí údaj zpřístupněný zejména hromadnými sdělovacími prostředky, jiným veřejným sdělením nebo jako součást veřejného seznamu. Argumentace žalobce, že nakládání s osobními údaji ze strany médií je ve své podstatě nahodilým shromažďováním osobních údajů ve smyslu ust. § 3 odst. 4 zákona (původně akcentované i ve vyjádření k zahájení správního řízení) a tedy vyloučeným z působnosti zákona tak nemůže obstát.

Ani další obrana žalobce, že v daném konkrétním případě zveřejnění osobních údajů (resp. postihovaného jednoho osobního údaje) pohřešovaného chlapce není podřaditelné pod pojem „zpracování osobních údajů“, a není tak naplněna hypotéza ust. § 45 odst. 1 písm.e) zákona, není důvodná. Ze skutkových zjištění, které žalobce nezpochybil plyne, že na serveru policie. cz (ve správním spise příloha č. 3) bylo zveřejněno oznámení policie o pátrání po pohřešovaném chlapci s jeho základními osobními údaji a dalšími informacemi s výzvou veřejnosti, aby pomohla. Žalobce z této informace vyšel při přípravě článku, tzn. že tuto informaci vyhledal, osobní údaje v ní uvedené o pohřešovaném do svého článku zapracoval a původní informaci o nakažení chlapce nespecifikovanou přenosnou chorobou ve svém článku dále konkretizoval, doplnil tím, že je pátráno po chlapci, který roznáší vir HIV, když dle obecného popisu, způsobu šíření nemoci v informaci policie dovedl, že jde o tuto konkrétní nemoc a článek zveřejnil na veřejně přístupném zpravodajském serveru. V článku uvedl další podrobnosti ohledně soukromého života chlapce, které k již stávajícím dále přiřadil (za jejich zveřejnění nebyl postižen). Systematičnost provádění operace /operací/ s osobními údaji v případě žurnalistické činnosti nemusí spočívat v zpracování seznamů, či rejstříků osob, o nichž medium informovalo, popř. v jejich průběžném doplňování, ale i v tom, že takové údaje o osobách za účelem následného zveřejnění informací jsou shromažďovány, vyhledávány, ověřovány, doplňovány apod. a není rozhodné, zda v případě automatického zpracování jsou ve zvlášť označeném souboru či jednotlivě v různých souborech, jejich systematika není determinována druhem či typem osob či osobních údajů samotných (např. založena jako seznam pohřešovaných osob, o nichž bylo informováno). Systematika tohoto zpracování je sice jiná, než tomu je v případě jiných činností, nelze však mít zato, že jde o nahodilé shromažďování osobních údajů ve smyslu § 3 odst. 4 zákona, když jde o činnost soustavně uskutečňovanou za konkrétním účelem, vyhledané informace, obsahující i osobní údaje (což je imanentní součástí žurnalistické činnosti) jsou dále doplňovány, pozměňovány používány a šířeny tedy zpracovávány. Uvedený proces naplňuje pojem „zpracování osobních údajů“, nelze je mít za nahodilé ve smyslu § 3 odst. 4 zákona, neboť osobní údaj byl nejen shromážděn (spolu s ostatními), ale i dále zpracován, zveřejněn. Pakliže žalovaný poukázal na výklad čl. 3 odst. 1 Směrnice ve věci C 101/01(Lindqvist) nepochybil, neboť Soudní dvůr v něm na první otázku jednoznačně odpověděl (body 24-27), že za zpracování osobního údaje (údajů) je třeba považovat i úkon spočívající v uvedení osobních údajů na internetové stránce, toto zpracování pak shledal „přínejmenším zčásti prováděné automatizovaně“. Podle názoru soudu počet zveřejněných osobních údajů (jednoho údaje či více údajů o jedné osobě, nebo jednoho údaje o více subjektech údajů, či jednoho údaje o jedné osobě, osobního či dokonce citlivého) má význam pro kvalifikaci jednání toliko potud, že v případě ohrožení většího počtu osob hrozí uložení přísnější sankce, jak vyplývá z ust. § 45 odst. 2 a 4 zákona.

Námitka žalobce, že výklad zákona č. 101/2000 Sb. nebyl žalovaným proveden eurokonformním způsobem, ale je v přímém rozporu s textem zákona i Směrnicí, již s ohledem na předně uvedené podle názoru soudu není důvodná. Z odůvodnění rozhodnutí Úřadu i předsedy Úřadu pokud jde o střet práva na svobodu projevu a práva na informace s právem na ochranu osobních údajů se podává, že v intencích čl. 9 Směrnice, který umožnil členským státům pro případy zpracování osobních údajů pro účely žurnalistiky přijmout odchylky a výjimky, oba orgány, vzhledem k tomu, že takové explicitně zákon nestanovil, vycházely z ústavních principů posuzování střetu obou ústavních práv, předně z principu proporcionality, včetně zásad vyplývajících z rozsudků Soudního dvora, na které žalobce poukazoval. Předseda Úřadu v odůvodnění rozhodnutí na str. 6 uvedl, že dle nálezu I. ÚS 321/06 ze dne 18.12.2006 je standardní metodou posuzování vzájemné kolize základních práv a svobod metoda proporcionality, kdy je současně třeba dbát, aby bylo dosaženo co nejširšího

uplatnění obou chráněných hodnot. Dospěl k závěru, že nepochybně došlo k zásahu do práv na ochranu osobních údajů a ochranu soukromí pohřešovaného chlapce, ale současně nelze shledat, že by neposkytnutím konkrétní informace o povaze jeho nemoci byly ohroženy, případně zasaženy stejně významné hodnoty, a to především proto, že se jednalo o pohřešovanou nezletilou osobu, nikoli pachatele trestního činu. Neshledal proto důvodnou obranu žalobce, že svým postupem sledoval zájmy veřejnosti. Následný postih pak neznamená omezení svobody projevu nepřiměřeným způsobem ve vztahu k právu, které bylo jednáním atakováno. V rozhodnutí se uvádí dále, že článek čerpal informace ze sdělení policie o pátrání po pohřešovaném chlapci, které bylo podle § 81 písm. a) bod 2 zák. č. 273/2008 Sb. uveřejněno na webových stránkách policie. Policie může zveřejňovat osobní údaje k plnění svých úkolů v souvislosti s pátráním po osobách, avšak pouze v nezbytném rozsahu. Ze sdělení policie, ve kterém bylo uvedeno, že pohřešovaný je vážně nemocen přenosnou chorobou, která se přenáší pohlavním stykem, potřísněním jeho krví, ale i škrábnutím, lze dovodit, že bližší specifikaci choroby policie sama vyhodnotila jakkoli nikoli nezbytnou k naplnění sledovaného účelu, tedy k nalezení pohřešované osoby. Rozhodnutí o nezbytnosti doplnění zveřejněných informací s odkazem na ochranu veřejného zájmu žalobci nepřísluší. Předseda Úřadu zdůraznil, že šlo o údaj citlivý, pro nějž je stanoven přísnější režim, že ochrana mladistvých požívá vyšší záruky zakotvené v čl. 32 odst. 1 věty druhé Listiny, dle které je zaručena zvláštní ochrana dětí a mladistvých a neshledal zájem veřejnosti na informaci tak závažný, aby odůvodnil i publikování přesné specifikace choroby. Zveřejněný citlivý údaj byl podle závěru žalovaného v zájmu ochrany práv a svobod druhých dle § 9 písm.b) zákona, na něž se odvolával žalobce, uveden nadbytečně (včetně i dalších informací), když nadto šlo o osobu pohřešovanou, nikoli trestně stíhanou.

Žalobce proti uvedeným závěrům namítá, že zájem veřejnosti na informaci o nemoci pohřešovaného chlapce byl vyšší a nebyl řádně posouzen ani ve vztahu i výjimkám ze zákazu zveřejňování citlivých osobních údajů podle § 9 písm.b) až i), neboť z okolností případu a chování pohřešovaného chlapce vyplývalo potencionálně závažné chování a publikování přesné specifikace choroby bylo tím odůvodněno.

Soud uvedeným námitkám nepřisvědčil. Ohledně výkladu a aplikace výjimky pro zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů dle § 9 písm.b) až i) zákona se soud plně ztotožňuje s důvody uvedeným v rozhodnutí Úřadu na str. 4-5, potažmo i v rozhodnutí předsedy Úřadu. Ustanovení § 9 zákona stanoví přísnější pravidla pro zpracování citlivých údajů, jako kategorie údajů zákonem vymezené (§ 4 písm.b)/, vyžadující z ústavněprávních hledisek přísnější ochranu. K jejich zpracování je nutný v zásadě souhlas subjektu údajů, bez tohoto souhlasu – a tedy výjimečně - lze tyto údaje zpracovávat jen v případech zde vymezených. Výjimky je nutno vyložit vždy restriktivním způsobem, a pakliže má taková výjimka představovat zásah do práva na ochranu osobních a dokonce citlivých údajů, a dochází v důsledku jejího užití k omezení základního práva, musí být přitom šetřeno jeho podstaty a smyslu, omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena dle čl. 4 odst. 4 Listiny.

Žalobce konkrétně v žalobě míří na ust. § 9 písm.b) zákona, uznává v kontextu s argumentací orgánu I. stupně, že ne každé zveřejnění informace o HIV pozitivitě médií je možné považovat za slučitelné s uvedenou výjimkou, dovolává se však okolností daného případu jako jedinečných, z nichž bylo lze dovodit převažující veřejný zájem na informování veřejnosti o HIV pozitivitě pohřešovaného chlapce. Soud jednak neshledal, že by se žalovaný nevypořádal s argumentací žalobce v tomto směru dostatečně. V daném případě bylo zásadní informací, a proto byla také veřejnost oslovena orgány policie, aby pomohla (soud pak

nepřihlíží k výhradě žalovaného i proti samotnému obsahu informace policie), že je pohřešován nezletilý chlapec nakažený přenosnou chorobou, veřejnosti se také již od policie dostalo informace o možných způsobech přenosu takové choroby („přenáší se pohlavním stykem, potřísněním jeho krví, ale i škrábnutím“) pro případ, že by se s chlapcem setkala. Pro zachování života a zdraví subjektu údajů, tedy pohřešovaného chlapce, tak i jiné osoby, a proto skutečně ve veřejném zájmu bylo, aby sdělovací prostředky informovaly o tom, že kdo je pohřešován a o jeho zdravotním stavu, potenciálně ohrožujícím i jiné osoby, taková informace maximálně však v rozsahu uvedeném policií, podle názoru soudu byla dostatečnou pro sledovaný cíl, tj. zájem na včasném zadržení chlapce a ochraně jeho zdraví a zdraví jiných. Závěr žalovaného, že článek zveřejněný žalobcem, obsahoval zcela nadbytečně konkretizaci předmětné nemoci, tj. informaci, že jde o HIV pozitivitu, a nepřiměřeně tak atakoval právo na ochranu osobních údajů (nehledě na další sdělení o jeho osobě, za jejichž zveřejnění žalobce poškozen nebyl) se podle soudu nevymyká pravidlu striktního výkladu výjimky dle § 9 písm. b) zákona. Soud ve shodě s žalovaným má za to, že takováto specifikace choroby pohřešovaného chlapce již nebyla nezbytně nutnou pro dosažení legitimního cíle, co nejdříve jej za pomoci veřejnosti vypátrat, ani pro dosažení ochrany zdraví jiných, nadto bylo-li přihlédnuto při vyvažování obou střetnuvších se práv k tomu, že jde o nezletilou, a toliko pohřešovanou osobu. Pro naplnění objektivní stránky správního deliktu není relevantní, zda pohřešovaný chlapec sám, či jeho zákonní zástupci mohli využít následně obrany cestou soukromoprávních institutů, na aktivitu orgánů povinných dle zákona na ochranu osobních údajů vynucovat jeho dodržování, procesní aktivita dotčených pořadem soukromého práva nemá vliv. Poukázal-li žalovaný v tomto směru na ztíženou možnost obrany nezletilého svých práv na ochranu osobních údajů, učinil tak právě toliko v rámci vyvažování střetu dvou ústavních práv a nezbytnosti zveřejnění konkrétní informace ve vztahu k výjimce dané uvedeným ustanovením.

Soud se pak shoduje se stanovisky orgánů obou stupňů v tom, že ostatní výluky ust. § 9 odst. c) až i) zákona na daný případ zveřejnění osobního citlivého údaje nedopadají, a pro úplnost na ně odkazuje. Argumentace v žalobě se dovolává ust. písm. i). Skutečným obsahem zveřejněné informace žalobcem na rozdíl od informace policie se žalovaný zabýval a z jeho odůvodnění lze seznat důvod, v čem informace obsažená v článku nad rámec informace policie, vykazovala dotčení zájmu chráněného zákonem a nebyla shledána přiměřenou ve veřejném zájmu, a došlo proto k vyvození postihu. Soud proto nepřisvědčil uvedené námitce žalobce.

Ze všech uvedených důvodů soud proto žalobu podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému náklady nad rámec běžných činností nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 30. srpna 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu